

Arrest

nr. 139 698 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 november 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 6 mei 2010 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 47 620 van 2 september 2010, waarbij hem eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Op 21 september 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 21 september 2010 ontvankelijk en op 30 oktober 2013 ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris).

1.3. Op 22 november 2013 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris op 26 februari 2014 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 18 december 2013 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in punt 1.2 vermelde beslissing. Bij arrest nr. 139 700 van 26 februari 2015 wordt dit beroep verworpen.

1.5. Op 3 april 2014 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in punt 1.3 vermelde beslissing. Bij arrest nr. 139 699 van 26 februari 2015 wordt dit beroep verworpen.

1.6. Op 18 maart 2014 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgegeven.

1.7. Verzoeker diende op 3 juli 2014 een tweede asielaanvraag in. De commissaris-generaal besliste op 18 juli 2014 tot weigering tot inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag.

1.8. Op 24 juli 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Op 18 juli 2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 21 maart 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt en dus verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Hij zet uiteen dat hij bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder preciseert dat enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnorm, de gemachtigde van de staatssecretaris op een wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. Verweerder merkt op dat verzoeker in casu geen schending van enige hogere rechtsnorm opwerpt. Daarenboven haalt verweerder aan dat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoeker reeds op 18 maart 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

2.2. Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om redenen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of omdat verzoeker onderhevig is aan een eerder definitief bevel. Immers kan verzoeker argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat hij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. In casu voert verzoeker aan dat hij zich niet bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat het middel dient te worden onderzocht.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens een gebrek aan belang, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, inzonder de materiële motiveringsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Doordat verweerder zonder meer besliste dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum

Terwijl er geen rekening werd gehouden met het feit dat er nog twee beroepsprocedures hangende zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Zodat geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden bij het uitvaardigen van het bevel

Toelichting:

Verzoeker had op 17.12.2013 en op 01.04.2014 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, respectievelijk omdat een medische regularisatie en een humanitaire regularisatie geweigerd werd. Verzoeker voegt de betreffende beroepsaktes als stukken 2 en 3.

Ondanks het feit dat deze twee procedures nog lopende zijn, werd op 24.07.2014 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij het bevel werd geen rekening gehouden met de lopende procedures. Teneinde een uitwijzing te voorkomen en de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de twee andere procedures af te wachten, is verzoeker genoodzaakt ook tegen deze beslissing beroep aan te tekenen.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing vindt haar grondslag in artikel 52/3, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinques betekend”.

3.4. Verzoeker werpt op dat er nog twee procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lopende zijn. Op 18 december 2013 heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Op 2 april 2014 heeft verzoeker een beroep in gediend bij de Raad tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze lopende procedures.

3.5. Het gegeven dat verzoeker beide voormelde procedures lopende heeft, maakt niet dat hij op legale wijze in het Rijk verblijft, minstens toont hij dat niet aan. Voorts houdt de bestreden beslissing geen uitwijzing in en zijn er geen indicaties dat verwerende partij een dergelijke maatregel plant. Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat bij arrest nr. 139 700 van 26 februari 2015 het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, wordt verworpen. Bij arrest nr. 139 699 van 26 februari 2015 wordt het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, verworpen. Verzoeker heeft bijkomend dan ook geen belang meer bij zijn kritiek.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA